

वा० रा०

॥ ९३ ॥

तदेवाह ॥ यः कीर्त्यात्मना संभूतां पताकां ध्वजं लोके त्रैलोक्येऽपि भ्रामयति प्रवर्तयति ॥ प्रभुः सर्वभूतपालकोदयया सतवात्मजः साक्षाद्धर्मस्तद्रूपोदयतः सत्यव्रतपरोऽतः किंनप्राप्तः किंतच्छ्रेयोयन्नप्राप्तः ॥ अनेन तदेव व्यंग्यं दृढीकृतं ॥ सर्वश्रेयस्थानत्वस्य भगवदतिरिक्तेऽभावात् ॥ ७ ॥ एतदेव ध्वनयंती सकलदेवसेव्यत्वं तस्याह ॥ व्यक्तमिति ॥ शौचं अपहतपाप्मत्वादिलक्षणं माहात्म्यं सर्वनियंतृत्वं ॥ यद्भीषोदेति सूर्यइति श्रुतेः ॥ ८ ॥ युक्तशीतोष्णः अतएव सुखः सुखस्पर्शइत्यर्थः ॥ ९ ॥ चंद्रमाश्चंद्रः ढाद

अ० कां०

कीर्तिभूतां पताकां यो लोके भ्रामयति प्रभुः ॥ धर्मः सत्यव्रतपरः किंनप्राप्तस्तवात्मजः ॥ ७ ॥ व्यक्तं रामस्य विज्ञाय शौचं माहात्म्यमुत्तमं ॥ नगात्रमंशुभिः सूर्यः संतापयितुमर्हति ॥ ८ ॥ शिवः सर्वेषु कालेषु काननेभ्यो विनिःसृतः ॥ राघवं युक्तशीतोष्णः सेविष्यति सुखोऽनिलः ॥ ९ ॥ शयानमनघं रात्रौ पिते वाभिपरिष्वजन् ॥ धर्मघ्नः संस्पृशन् शीतश्चंद्रमाह्लादयिष्यति ॥ १० ॥ ददौ चास्त्राणि दिव्यानि यस्मै ब्रह्मा महौजसे ॥ दानवैर्द्रुह्यतं दृष्ट्वा तिमिध्वजसुतरणे ॥ ११ ॥ स शूरः पुरुषव्याघ्रः स्वबाहुबलमाश्रितः ॥ असंत्रस्तोत्थरण्ये सौवैश्मनीव निवत्स्यते ॥ १२ ॥ यस्ये पुपथमासाद्य विनाशं यांति शत्रवः ॥ कथं न पृथिवी तस्य शासने स्थातुमर्हति ॥ १३ ॥ या श्रीः शौर्यं च रामस्य याच कल्याणसत्त्वता ॥ निवृत्तारण्यवासः स्वक्षिप्रं राज्यमवाप्स्यति ॥ १४ ॥

यिष्यति सुखयिष्यति ॥ १० ॥ ब्रह्मा ब्राह्मणो विश्वामित्रः ब्रह्मेव

सृष्टिकर्ता वा ॥ तिमिध्वजः शंबरस्तत्सुतः सुबाहुरित्यर्थइति कतककृतः ॥ तीर्थस्तु कदाचिद्रामो वैजयंतं नगरं निरुध्य तत्रत्य तिमिध्वजाख्यं शंबरपुत्रस्य दानवस्य पुत्रं हतवान् तेन प्रीतो ब्रह्मा रामाय दिव्यास्त्राणि ददावित्येतद्बलात्कल्पयति ॥ कतकोक्तं तु न युक्तं ॥ ताटकावधोत्तरं सुबाहुवधात्पागेव विश्वामित्रेणास्त्रोपदेशस्य प्रागुक्तत्वात् सुबाहोर्मारी च भ्रातृत्वस्य पूर्वमुक्तत्वेन शंबरपुत्रत्वानौचित्याच्च ॥ ११ ॥ १२ ॥ तस्य शासने पृथिवी तत्स्थाः प्राणिनः कथं न शासने स्थास्यंति ॥ अतस्तस्य कुतोऽपि न भयमिति भावः ॥ १३ ॥ या यादृशी श्रीः शरीरशोभा यादृशं च शौर्यं यादृशी च कल्याणसत्त्वता दृश्यते तया ज्ञायते निवृत्तवनवासः क्षिप्रमेव स्वं राज्यं प्राप्स्यति ॥ १४ ॥

॥ ९३ ॥